

15.8.21, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Bůh je naše útočiště, naše síla, pomoc v soužení vždy velmi osvědčená. Proto se bát nebudeme, byť se převrátila země a základy hor se pohnuly v srdci moří. (Ž 46,2–3) Amen

PÍSEŇ 182 Pán Bůh je síla má

VSTUPNÍ MODLITBA

Hospodine, Pane náš, přicházíme na toto místo, abys posílil naši víru a naději. Uprostřed světa a mnoha starostí jako bychom se ti ztráceli. Nevidíme tvou slávu, neslyšíme tvůj hlas. Všechno se zdá, že funguje svou vlastní silou a obejde se bez tvé pomoci. Lidská síla a rozum se tváří, že má všechno pod kontrolou. Ale my, Bože, nechceme spoléhat jen sami na sebe. Dobře víme, jak jsme slabí a nespolehliví. Ani naše víra v tebe není pevná, a když myslíme na to, co všechno jsme v minulých dnech nezvládli, jímá nás úzkost a strach. Prosíme, dej nám poznat svou moc a lásku, vyslyš naše modlitby – abychom opět viděli, že zůstáváš Pánem tohoto světa a našich životů. Amen

1. ČTENÍ Iz 51, 9-11

PÍSEŇ 631 Nám pomoz

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane, prosíme tě za ty, kteří zápasí se svými pochybnostmi. Za ty, kteří se topí ve svých starostech a nevědí, jak dál. Prosíme tě za každého, kdo tě hledá a neví, kam se obrátit. Prosíme tě za ty, kteří nemají sílu skoncovat se svým hříchem. Prosíme tě za ty, kteří jsou sami a nevědí, kde hledat pomoc. Prosíme tě za tvé svědky, aby jim bylo dáno slovo, které pohne naším svědomím. Prosíme tě za ty, kteří jsou nemocní a trpí bolestmi. Prosíme tě za lidi ve vězení, za lidi, kteří podlehli drogám nebo alkoholu – pomoz jim začít nový život. Prosíme tě za rodiny s dětmi, dej moudrost při výchově a trpělivost s těmi, kteří dospívají. Prosíme za rodiny, kde pečují o starého a nemocného člověka, dej sílu a lásku, kde je to těžké a namáhavé. Prosíme tě za tvou církev, aby byla dobrým svědkem tvé lásky a pomoci a bezpečným útočištěm všech slabých a odstrčených. A všechno ostatní, co potřebujeme a co není v naší moci, vkládáme do společných slov, která jsi nás naučil: Otče náš... Amen

POSLÁNÍ Bratrská láska ať trvá; s láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud – tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly. Pamatujte na vězně, jako byste byli uvězněni s nimi; pamatujte na ty, kdo trpí, vždyť i vás může potkat utrpení. (Žd 13, 1–3)

POŽEHNÁNÍ Toto praví Hospodin, tvůj stvořitel: „Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopálí. Neboť já Hospodin jsem tvůj Bůh, Svatý Izraele, tvůj spasitel... Jsi v mých očích drahý a vzácný, protože jsem si tě zamiloval.“ Amen

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Mt 14, 22-33

Hned nato přiměl Ježíš učedníky, aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh, než propustí zástupy. Když je propustil, vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Když nastal večer, byl tam sám. Loď byla daleko od země a vlny ji zmáhaly, protože vítr vál proti ní. K ránu šel k nim, kráčeje po moři. Když ho učedníci uviděli kráčet po moři, vyděsili se, že je to přízrak, a křičeli strachem. Ježíš na ně hned promluvil a řekl jim: „Vzchopte se, já jsem to, nebojte se!“ Petr mu odpověděl: „Pane, jsi-li to ty, poruč mi, ať přijdu k tobě po vodách!“ A on řekl: „Pojď!“ Petr vystoupil z lodi, vykročil na vodu a šel k Ježíšovi. Ale když viděl, jaký je vítr, přepadl ho strach, začal tonout a vykřikl: „Pane, zachraň mne!“ Ježíš hned vztáhl ruku, uchopil ho a řekl mu: „Ty malověrný, proč jsi pochyboval?“ Když vstoupili na loď, vítr se utišíl. Ti, kdo byli na lodi, klaněli se mu a říkali: „Jistě jsi Boží Syn.“

Milé sestry, milí bratři, Ježíš v dnešním vyprávění zjevuje svoji slávu, slávu Božího Syna. Ovšem je to zjevení paradoxní. Děje se v noci, v temnotě, na rozbouřeném moři, v rizikové situaci. A jen pro učedníky. Nikdo jiný tu není a ani být nemůže. Když čteme o chůzi po moři, mají se nám vybavovat starozákonní svědectví o Hospodinu. To před Bohem Izraele se vody svíjely v křeči. Jeho cesta šla mořem, když vysvobozoval svůj lid. Ježíš se po moři taky neprochází jen tak z dlouhé chvíle – jde na pomoc svým učedníkům, kteří už jsou u konce s dechem.

Ježíš, Boží Syn a jeho církev. Jak to tam s církví vypadá? Docela dramaticky. I když je to mezi učedníky samý rybář, takže by teoreticky měli být na moři jako doma, není jim to v tuhle chvíli nic platné. Nastávají v životě situace, kdy si člověk nevystačí s letitými zkušenostmi ani s veškerým svým umem, s tím, co se naučil.

Přitom ještě před pár hodinami bylo všechno jinak. Učedníci zažili něco nevídaného: nasycení velikého zástupu. Cítili se šťastní a užiteční v radostném společenství! Není divu, že se jim potom vůbec nechtělo vstoupit na loď a vyplout na moře. Ale Ježíš je k tomu přiměl. Byl totiž čas vyrazit.

Tak to přece v životě chodí, že ani ty nejkrásnější a nejslavnostnější okamžiky netrvaly věčně, nelze je donekonečna prodlužovat. Následují všední dny a všední starosti, kdy to nejednou zas taková sláva není. Může jít i do tuhého. Místo veselé společnosti najednou samota, místo bezpečí na břehu náhle rozhoupaná loďka na moři, velmi nejistá opora pod nohama. Chvíle, kdy jako by se v životě všechno rozkymácelo a nic nejde tak, jak by mělo. Ať člověk vesluje, jak chce, ať se snaží sebevíc, nic se nehýbe dopředu.

Nasycený zástup byl propuštěn, Ježíš opět nevyužil své popularity a vzrušených nálad davu. Nepostavil se do čela zástupu, jak možná učedníci čekali. Naopak, odešel na horu, aby byl sám a mohl se modlit. A učedníci si teď musí na moři poradit sami. A nemají to

jednoduché. Od jednoho břehu se vzdálili a ke druhému ne, a ne se dostat. Čelí vytrvalému odporu živelů. Jejich lodička je doslova „trápena“ vlnami a vítr je jim „nepřátelský“. A svítání na sebe stále nechává čekat, noc je pořádně temná.

Tohle není jen nepříznivá povětrnostní situace. Evangelista naznačuje problémy a nesnáze, kterým křesťané ve svém životě víry čelili, čelí a budou na ně v různých podobách narážet i nadále. Například poměrně rozšířený nezájem a lhostejnost vůči všemu, co nějak souvisí s křesťanskou vírou a církví, různé bariéry, bariéry, přes které se často neumíme dostat.

Učedníci sami na moři. A pak se v dálce v temnotě cosi objeví a míří to přímo k lodi. Vyprávění nabývá skoro strašidelné rysy. A řecký text tenhle dojem ještě podtrhuje: doslova v něm stojí „v době čtvrté noční hlídky“. Čas, kdy už noc trvá hrozně dlouho, ale úsvit ještě nepřichází. Doba, kdy je únava největší. Tenhle časový údaj by se prý dal srovnat s tím, jak v naší kultuře vnímáme půlnoc. Hodina rozhodující lhůty, hodina duchů a strašidel.

Známe to z našich pohádek: Popelka se musí do půlnoci ztratit z královského plesu, protože pak kouzlo pomine a ji by nachytali v ušmudlané sukýnce a v dřevákách. A když jde Honza nocovat do strašidelného mlýna nebo začarované hospody, právě o půlnoci tam začne pěkná rotyka!

Pokud by tedy časový údaj v evangelijním vyprávění měl podobný význam, pak lépe pochopíme, proč se učedníci tak vyděsili.

Jak taky mohli chudáci tušit, že je to jejich Pán! Jde k nim Ježíš, ale oni vidí nejdřív jen přízrak nebo „obludu“, jak příznačně přeložili Kraličtí. Vlny, víchř, temnota, totální vyčerpání, a teď se k nim ještě něco blíží. To už bylo trochu moc. A tak křičeli hrůzou. Dokud na ně Ježíš nepromluvil.

Když ten příběh čteme takhle hezky ve dne, v suchu a na pevné zemi, působí jako zajímavá beletrie. Ale možná by si někdo z nás vzpomněl na situaci, kdy mu taky teklo do bot, kdy ho natolik skřípnul strach a sevřela tíseň, že nebyl schopen ani pořádně vnímat a přemýšlet; a nerozpoznal pomoc, i když už se k němu blížila. Ten příběh však není pohádka ani horor, ale výpověď o tom, jak to s církví, jak to s námi, někdy vypadá.

A hlavně je svědectvím o tom, že ačkoli vlny dorážejí a tma je hustá k neproniknutí, náš Pán už se blíží. Na cestě k nám ho nezadrží žádný víchř, žádná bouře, žádná temnota, ani nejzuřivější řádění zla. Nezastaví ho ani naše nepřipravenost, nechápavost, nestatečnost a zapomnětlivost.

„Buďte dobré mysli, jsem to já, nebojte se!“ Až Ježíšovo slovo prosvětlí temnou chvíli strachu. Ale přece jen si ještě museli učedníci zvykat na novou situaci. To je náš Pán! Ale může to být skutečně

on? Po prožitém stresu, jak už to tak bývá, si stále nebyli jistí, co se vlastně děje. Petr se však odhodlal k činu: „Pane, jsi-li to ty, poruč mi, ať přijdu k tobě po vodách.“ Rozhodnutí víry. Ježíš na to: „Tak pojď!“ První krůčky se vydařily, jenže pak se Petr zřejmě víc, než na Ježíše soustředil na to hrozné povětrí, na nebezpečí, které hrozí – a už se plácal ve vodě!

Sestry a bratři, těžko se v životě vyhneme situacím, kdy se v tom budeme doslova plácat, těžko utečeme všem rizikům a nebezpečím. O to důležitější je Petrův výkřik: „Pane, zachraň mne!“ Takhle, a ne jinak je třeba volat v těch chvílích, kdy jako by se nad člověkem zavírala voda. A Ježíš hned zareagoval. Nejdřív uchopil učedníka za ruku a vytáhnul ho z vody! Až potom následovala otázka s trochou zklamání.

Pán Bůh našťestí pro nás nejdřív pomáhá a vysvobozuje, a až potom vede k sebereflexi a pokání. Nejdříve je tu Boží podaná ruka – bez výčitek, podmínek a rychlých soudů. I když pokus nedopadl nijak slavně, přece Petr udělal dobře, že zašel dál než ostatní. Protože právě v těch okamžicích nebezpečí, kdy se začal nořit do vln a volat, rozpoznal v Ježíšovi svého Zachránce. Právě tehdy zakusil, že Nazaretský není jen Učitel, ale také Pán a Spasitel. Amen